

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2015, č. j. CPR-13396-2/ČJ-2015-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2015, č. j. 42 A 13/2015 – 31,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v tom smyslu, že se žalobci ukládá vyhoštění s dobou, po kterou nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie po dobu šesti měsíců (namísto původního jednoho roku). Ve zbylé části žalovaný rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ten napadeným rozhodnutím rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku krajský soud uvedl, že nelze mít za to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, jestliže mu sice bylo jiným správním rozhodnutím uloženo správní vyhoštění, avšak o tomto vyhoštění bylo vedeno soudní řízení, v rámci kterého soud žalobě a následně i kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Žalovaný tak neprokázal, že žalobce byl na území české republiky neoprávněně, a proto jeho rozhodnutí o vyhoštění nemůže obstát.

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl tento rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností.

[4] Kasační stížnost je blanketní, nicméně obsahuje odůvodněný návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, předestírá názor, dle kterého v nynější věci hrozí vznik nežádoucího právního a procesního stavu, který spatřuje v možnosti současné existenci dvou odlišných správních rozhodnutí o téže věci. Takový stav je rozporný s principem právní jistoty

a představuje ve svém důsledku újmu ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). K tomu stěžovatel dodává, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne jiným osobám újma, neboť přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se automaticky aktivuje odkladný účinek správní žaloby a správní vyhoštění nelze vykonat. Na závěr odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku odkázal na rozhodnutí zachycující postup Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, konkrétně usnesení ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 58/2013 – 27.

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnosti žalovaného odkladný účinek nepřiznal.

[7] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. může soud žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (případně žalovaného v řízení o kasační stížnosti) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro rozhodování o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[9] Žádost o přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizována a doložena konkrétními důkazy, protože stěžovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Stěžovatel tedy musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Hrozící újma přitom musí být závažná a skutečná. Zároveň musí být postaveno najisto, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Na podporu svých tvrzení musí stěžovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy.

[10] Pokud jde o dosavadní rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu ve věcech návrhů na přiznání odkladného účinku kasačních stížností podávaných žalovanými správními orgány, kdy je pro vyhovění takovým žádostem argumentováno hrozbou existence dvou vzájemně protichůdných správních rozhodnutí, lze konstatovat jistou míru její nejednotnosti. Ta pramenila z rozdílného výkladu usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, a tím i z rozdílného výkladu § 107 s. ř. s. jednotlivými senáty Nejvyššího správního soudu. Naznačená dvojakost pak vyústila ve vydání usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, ve kterém rozšířený senát výslovně vyjádřil právní názor, dle kterého hrozba dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Rozšířený senát tento závěr vystavěl na argumentaci, dle níž „[p]ojetí odkladného účinku jako výjimky z pravidla ... znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno... Zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně obrozit, žalovaný žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky obročena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Výše uvedené

neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému přiznán za žádných okolností. Půjde však o případy výjimečné, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož obrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá.“

[11] Odkazuje-li stěžovatel v odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku na konkrétní usnesení Nejvyššího správního soudu, nelze než dojít k závěru, že tato usnesení jsou výše citovaným usnesením rozšířeného senátu překonána. Ve vztahu ke stěžovatelem rovněž odkazovanému usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, je třeba podotknout, že toto je novým usnesením rozšířeného senátu toliko utvrzeno, neboť již v dřívějším usnesení rozšířený senát výslovně uvedl, že hrozba existence dvou protichůdných rozhodnutí nemůže sama o sobě vést k nerespektování zákonných důsledků kasační stížnosti, s níž odkladný účinek spojen není.

[12] Jediným důvodem, na kterém spočívá stěžovatelův návrh na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti, je právě hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci. Rozšířený senát k tomuto v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58 uvedl následující: „*Obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním obrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závažného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku.“* (bod 35).

[13] Z výše uvedeného je zřejmé, že návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není důvodný, neboť neprokázal již splnění podmínky nepoměrně větší (a zároveň na jeho straně nikoliv nevýznamné) újmy, než jaká by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout jiným osobám. Všechny podmínky pro přiznání odkladného účinku dle § 73 s. ř. s. musí přitom být naplněny současně, a proto se Nejvyšší správní soud při neshledání naplnění jedné z nich již nezabýval posuzováním podmínek ostatních a návrh na přiznání odkladného účinku zamítl (§ 73 odst. 2 *a contrario* ve spojení s § 107 s. ř. s.).

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu